

Sodobni misijonski izzivi cerkve*

1 Duhovni viri

Preden vam predstavim svoja razmišljanja, bom začel z dvema odlomkoma iz evangelija svetega Janeza, ki me vodita in razsvetljujeta v moji službi:

»Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor veruje vanj, ne pogubil, ampak imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet obsodil, marveč da bi se svet po njem rešil.« (Jn 3, 16-17).

»Jaz sem vrata: kdor stopi skozi mene bo rešen in bo hodil ven in bo našel pašo. Tat ne pride, razen da krade in kolje in pogublja; jaz sem prišel, da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju. Jaz sem dobri pastir: Dobri pastir da svoje življenje za ovce.« (Jn 10, 9-11).

Po mnogih letih služenja Kristusovemu evangeliju sem vedno bolj prepričan, da je naš prvi misijon v tem zgodovinskem času predlagati evangelij življenja in odrešenja, ki ga Bog oznanja in uresniči s tem, ko pošlje svojega edinega Sina. Prišel je, da bi imeli življenje v izobilju, in nas pošilja, da bi vsi ljudje imeli življenje v izobilju in da bi bil svet rešen. **Naša prednostna naloga je pričevati o tem hotenju božje ljubezni za človeštvo.**

Toda takšen cilj je resnično ambiciozen. Kako naj nas ne zagrnejo neštete težave, s katerimi smo soočeni? Ne samo, da smo poslani k številčni množici, ampak se ta množica zdi brez vsake homogenosti v rasi, v kulturi, v religiji, v eksistencialnem prepričanju, v življenjskih pogojih. Je kot letališka čakalnica, v kateri se srečujejo vse situacije. Seveda, vsi so potniki, toda pod edinstveno obliko potovalnih pogojev se skriva ogromno vidnih in skritih razlik. Če pogledamo nase, vidimo,

da so te razlike navzoče tudi v naših krščanskih skupnostih. In predvsem vidimo, da imamo na razpolago malo sredstev, da bi se spopadli s tako raznolikimi pričakovanji.

Na avtocesti, ki me je peljala iz Toursa v Pariz, sem mislil na Pavla v Korintu. Apostolska dela nam pravijo, da je »mnogo Korinčanov, ki so slišali Pavla, verovalo in se dalo krstiti« (Apd 18, 8). Dve pismi Korinčanom, ki sta nam ostali, kažeta, da ti krsti niso rešili vseh problemov niti popolnoma spremenili načina življenja; daleč od tega!

Ali je Pavla skrbelo že na začetku pridiganja ali je bil vznemirjen zaradi neuspeha pri korintskih Judih, ki jih je zapustil, da bi evangeliziral pogane? Zgodba pravi dalje: »Gospod je pa Pavlu ponoči v prikazni rekel: »Ne boj se, ampak govori in ne umolkni; kajti jaz sem s teboj in nihče se te ne bo pritaknil, da bi ti storil kaj hudega; zakaj mnogo ljudstva imam v tem mestu.« (Apd 18, 9-10). Od tedaj dalje zaupam, da je Gospod z menoj, da je z nami in čeprav nisem imel nočne prikazni, **sem začel misliti na to številno ljudstvo.**

Najprej gre moja misel veliki množici kristjanov, ki se trudijo vsakodnevno živeti evangelij v diskretnosti in skritosti svojega srca, preko vseh okoliščin svojega bivanja. Kristusovi »verniki«, ki velikodušno dajejo svoj čas za svoje brate in ki potrebujejo podporo in vzpodbude skupnosti, da bi bili potrjeni v svoji veri.

Moja misel gre tudi članom naše Cerkve, ki, kot Korinčani, potrebujejo vzpodbude v svojem krstu, včasih prejetem v naglici ali pozabljenem v družinskih albumih s fotografijami. Njihov način življenja se pogosto že oddaljuje od skladnosti z odločitvijo, da bodo

sledili Kristusu, zato morajo biti poklicani k ponovni spreobrnitvi za Božje kraljestvo, ki je že na delu v njihovem življenju.

Toda moja misel gre tudi številnim vernikom drugih religij, s katerimi smo poklicani živeti skupaj. Z njimi oblikujemo posebno celoto v naši družbi: tistih, ki verujejo, da človek ni vse na svetu in da ne more voditi svojega življenja, ne da bi se oziral na Boga. Čeprav smo skupaj z njimi številčnejši, nismo najbolj slišani v splošnem hrupu današnjega sveta. Skupaj moramo postati boljše priče, da se človek ne more ne razumeti ne izpolniti, če se ne ozira na Boga.

Še bolj so v mojem duhu in v srcu navzoči vsi, ki so bili oddaljeni ali prikrajšani za vsako vero, najsi bo iz preproste nevednosti ali s hoteno odločitvijo, in vidim jih z gotovostjo, ki jo prejemam iz apostolskega poslanstva: »Ko sta Pavel in Barnaba prišla tja in zbrala cerkev, sta poročala, koliko je Bog po njima storil in da je poganom odprl vrata vere« (Apd 14, 27).

2 Cerkev v misijonu

Kdo nam bo dal videti srečo? S pomočjo tega vprašanja, ki je bilo geslo Mednarodnega kongresa za evangelizacijo v Parizu leta 2004, in poskusi odgovora nanj so mnogi naši bratje odkrili ali ponovno odkrili srečo biti kristjan. Odkrili so bogastvo, ki so ga prejeli, ter svojo poklicanost, da ga delijo s sodobniki – ne samo v čakanju, da jih kdo vpraša o veri, temveč tako, da sami dajo pobudo in jim gredo naproti. Prav tako smo videli ljudi, oddaljene od vere, da se spet zanimajo in se prihajajo vpisat v t. i. *Knjige življenja* (posebne knjige, ki so jih misijonarji pripravili za to priložnost in so vanje ljudje lahko napisali svoje prošnje ali zahvale; op. prev.). Z zaupanjem so ti možje in žene izročili svoje namene molitvi cerkvene skupnosti. Kot veste, so bile te *Knjige življenja* prinesene v našo katedralo, da bi bile izročene posredovanju Device Marije. Preko izkušnje tega misijona, ki se je toliko

ljudi dotaknila neposredno ali posredno, smo dobili zavest, da moramo oznanjati evangelij danes. Hoteli smo odgovoriti na pereče vprašanje naše človeškosti: **Kdo nam bo dal videti srečo?** Vprašanje ostaja zastavljeno in mi hočemo še naprej odgovarjati nanj.

Izkušnja misijona v Parizu nas je prepričala, da moramo nadaljevati delo. **Kar je bilo začeto, se mora nadaljevati**; kar smo izkusili, mora biti ocenjeno in razširjeno. Poskusimo preiti s prototipa na serijo!

Večkrat sem imel priložnost reči in danes to ponavljam: Cerkev mora biti misijonarska ali pa ne bo od nje nič več ostalo. S tem ne mislim samo na preprost problem širjenja ali nabiranja novih moči, kot bi se morali zaposliti, da bi napolnili naše ustanove in naše cerkve. Mislim na realnost naše vere. Če živimo vero najprej kot produkt za »interno uporabo«, za svojo tolažbo ali celo za duhovno uspeho življenje, se preprosto izpostavljam, da se bo izgubila ali ugasnila, kot na žalost prepogosto vidimo. Naša vera ne more biti živa, poživljajoča in torej rodovitna, če nas naša združitev z Bogom, ki jo praznujemo v Cerkvi, ne sili k tveganju srečanja z ljudmi, ki nas obkrožajo.

»Kdor je zares srečal Kristusa tega ne more zadržati zase, mora ga oznanjati« (Janez Pavel II, *Novo Millenio Ineunte*, 40, 6. januar 2001). Kako smo lahko zares navezani na Jezusa Kristusa in njegov evangelij, če nas neprenehoma ne dramatično misel, kako deliti bogastvo, ki smo ga prejeli? Zakaj biti kristjan, če nima naša vera nobenega učinka na življenje? In pod »življenjem« je treba razumeti ne samo vsako izmed naših osebnih eksistenc, ampak tudi življenje naše družbe in sveta.

Kristus ni zbral svojih učencev zgolj zato, da bi izboljšal njihov položaj ribičev Tiberijskega jezera ali njihovo življenje zapovedi. Poklical jih je, da bi šli na odprto, napredovali na globoko in postali priče vesele novice, ki je namenjena vsem. Ker ne vstopimo odločeni

v misijon oznanjanja Vesele novice, se izpostavljamo nevarnosti, da sami ne verjamemo več, da je res vesela in ne vidimo več njene aktualnosti za nas same. Vera, ki je ne predlagamo drugim in je ne delimo, je vera, ki se suši in ni več zanimiva niti za vernike same.

Seveda pripadamo generacijam, ki vidijo, kako izginja določeno število oblik krščanskega življenja in aktivnosti, ki so zaznamovale okvire naših župnij. Toda Jezus ni obljubil večnosti našim oblikam življenja, tudi če gre za življenje v Cerkvi. Obljubil je pomoč svojega Duha tistim, ki jih je poslal kot priče v svet, ne da bi jih vzel od sveta. Ni jim obljubil splošnega odobravanja niti podpore moči, ampak nerazumevanje in sovražnost.

Nikoli ni rekel, da bodo vsi otroci navdušeni nad veroukom in ga imeli rajši kot nogomet ali ples, niti da bodo najstniki vriskali, ko jim bomo dali čutiti potrebne prepovedi za rast njihove svobode, ali če jim bomo oznanjali, da sta frustracija in napor pri delu del človeškega položaja. Nikoli ni trdil, da bodo ljudje, ki se ljubijo, radovoljno sprejeli obveznosti zaveze s poroko z zvestobo in vzajemno odgovornostjo itd.

Skratka, težave, ki jih srečujemo, niso nič novega in nam nič bolj ne otežujejo življenja kot v drugih časih. Ne sanjarimo z nostalgijo o »izgubljenem raju«, o katerem začnjam dvomiti, ali ga je zares kdo poznal, in je mogoče preprosto obžalovanje naše mladosti. Nehajmo tarnati in se pritoževati! Naša milost je, da prejmemo Kristusovega Duha, da bi živeli evangelij in ga oznanjali moškim in ženskam našega časa. Sledi torej nekaj splošnih smernic, na katerih bi želel, da je poudarek v prihajajočih letih.

Dva navedka iz *Pisma francoskim katolikom* (1996) nam bosta pomagala umestiti ta misijonarski projekt: »Božji dar moram sprejeti v novih okoliščinah in obenem najti začetno gesto evangelizacije: preprostega in odločnega predlaganja Kristusovega evangelija«.

»Potrebno je, da pastoralno sprejemanja spremlja pastoralno predlaganje, s katero se Cerkev ne boji dati pobude ...«.

Toda preden vam dam te usmeritve, moram napraviti še predhodno opazko. Služile bodo lahko le pod enim in edinim pogojem: da jih živimo v ljubezni, po Kristusovi veliki zapovedi. Lahko služijo le, če so naša srca podarjena po Očetovi ljubezni, od katerega nam prihaja vsaka milost in posebej bogastvo vere, in po ljubezni za ljudi, ki jih Bog ljubi z nežnostjo. Vse, kar si lahko predstavljamo in poskušamo narediti, ima smisel samo v tej dinamiki ljubezni. Po Kristusovem zgledu smo poklicani, da postanemo navdušeni za izobilje življenja ljudi, kakršno upa zanje Bog. To navdušenje mora voditi vsa naša sredstva in naše načrte. To dela iz nas misijonarsko Cerkev.

Vse naše skupnosti, katere koli vrste so: župnije, gibanja, različne bratovščine itd., so poklicane, da pričujejo o tej ljubezni v odnosih med svojimi člani. Danes mnogo ljudi trpi zaradi agresivnosti, ki se izraža v socialnih odnosih, pa tudi v odnosih med generacijami, v družinah kot v vzgojnih institucijah. Upirati se moramo vsakemu poskusu, da bi radikalizirali odnose med kristjani in spremenili skupnosti v kraje tekmovalnosti ali medsebojnega obtoževanja. Prenehajmo s kritiki in sovražnostmi, ljubosumji in čarovniškimi procesi! »Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste imeli ljubezen med seboj« (Jn 13, 35).

3 Za misijonsko pastoralno

Prvo področje, za katerega predlagam, da ga pregledamo v luči našega misijonarskega poklica, je pastoralno življenje. Nameravam govoriti o cerkvenih organizacijah in njihovem delovanju. Kako so naši projekti zaznamovani s skrbjo za evangelizacijo? Dobro vem, da je to naša nenehna skrb in da nas pastoralno življenje pogosto postavlja v situacije, za katere

Helena Valentin: *Mačehe*, 1999, tempera na papirju, 50 x 70 cm.

lahko upravičeno rečemo, da so misijonarske: krst otrok, poroka, verouk, mladinske skupine, bolnišnice, stik s kristjani, ki jih ocenjujemo kot »oddaljene« od Cerkve, pogrebi itd.

Prav nič ne dvomim o vrednosti teh priložnosti, ko lahko pomagamo ljudem, da storijo korak bližje h Kristusu, niti o zelo lepem delu, ki je s tem ciljem opravljeno. Vse, ki k temu prispevajo, spodbujam, da ga nadaljujejo z vztrajnostjo in upanjem. Želel pa bi preprosto opozoriti na nekaj stvari, ki so mi prišle v zvezi s tem na misel.

Padanje povpraševanja

Mnoge od situacij, ki sem jih omenil, so rezultat povpraševanja po Cerkvi od ljudi, ki imajo bolj ali manj močan odnos do vere in cerkvenega življenja. To pričakovanje in ta odnos sta lahko šibka in se nam dozdeva, da bolj kažeta na kulturno tradicijo, včasih obarvano z nostalgijo, kot pa na zares osebno in živo vero, zato pa nista manj resnična.

Ugotavljamo, da je to povpraševanje občuteno zmanjšano, ko dosegamo generacije,

ki niso prejele krščanske družinske dediščine ali verouka med otroštvom. Ne smemo torej pustiti, da poberejo vse naše moči in možnosti delovanja v našem odgovarjanju na to povpraševanje, pač pa moramo iskati v svojem običajnem pastoralnem delovanju načine, **kako se lahko približamo človeškim situacijam tistih, ki od nas ničesar več ne pričakujejo.** Kako lahko pomagamo našim sodobnikom na različnih omenjenih področjih: zakon, vzgoja otrok in mladih, spopadanja z eksistencialnimi težavami, delom in brezposelnostjo, boleznijo, smrtjo itd. Vse te situacije živimo kot drugi, le v luči vstalega Kristusa in v pričakovanju njegovega prihoda. Podelimo naše upanje.

Manj akcijskih sredstev

Vsi ugotavljamo, da se naša sredstva za delovanje zmanjšujejo, naj gre za duhovnike, redne diakone, posvečene, moške ali ženske, laike, ki sprejmejo dolgoročne ali srednjeročne obveznosti. Lahko bi tudi rekli, da se zmanjšujejo naša tehnična sredstva, tudi če

imamo boljše finančno, materialno in premoženjsko upravljanje.

Vtis zmanjševanja se nadaljuje in z njim neizogibno tveganje, da postane zelo škodljivo. Prizadeva moralo delavcev v pastoralni, ki imajo vedno občutek, da delujejo na meji zmoglosti in včasih preko meje. Zatre vsak poskus iniciativ, ker ni več prostora za delovanje, za pogon z novimi dejavnostmi. Uporablja pastoralne delavce, ki se čutijo izkoriščeni do konca, in v njih zbujajo občutek krivde, da ne storijo vsega, kar bi bilo treba.

Zato moramo, preden sami začnemo z izgradnjo ali se lotimo projektov, storiti, kakor pravi evangelij: se uvesti in si ogledati, kakšna so naša sredstva v funkciji ciljev, ki jih želimo doseči. Seveda ne gre za to, da bi omejili svoje delovanje na meje sredstev, ki so na razpolago, pač pa moramo oceniti, ali so naša sredstva uporabljena s premislekom, s pravim razločevanjem prioritet. Ali ste prepričani, da morajo biti vse pobude, ki so bile uvedene pred desetletji, nenehno ponavljane, kot se ni nič spremenilo? Ali ste gotovi, da nujnosti iz leta 1970 ostajajo res neizogibne? Vprašanje je vredno, da si ga vsaj zastavimo.

Misijonarski elan

Preprosto vas vabim, da obnovite in razvijete misijonarski elan v pastoralnih organizacijah. Le-te so v službi življenja krščanskih skupnosti, toda ta služba ima cilj, ki ni preprosto harmonično delovanje duhovnega supermarketa. **Cilj je najprej misijon Cerkve v svetu.** Župnija je lahko misijonarska, tudi če nima vseh mogočih dejavnosti, ki si jih lahko predstavljamo in so v tradicionalnemu repertoarju letnih predstavitev knjižic. Kajti župnija ima lahko vse police obilno okrašene, nima pa več nobene misijonarske perspektive.

Tega ne pravim, da bi kritiziral delo vseh, ki se trudijo, niti da bi jim vzel pogum, nasprotno. Govorim, da bi vam pomagal, da bi

si ponovno privzeli misijonske cilje Cerkve na vseh področjih svojega delovanja.

4 Misijonarska področja

Predimo sedaj k samim misijonarskim usmeritvam in poudarjamo različna področja ali polja delovanja, na katerih se mi zdi, da mora Cerkev prioriteto investirati. Prepuščam vam skrb, da določite cilje in oblike glede na situacije, v katerih ste, možnosti, ki se kažejo, in sredstva, s katerimi razpolagate.

Etično polje

Ne prestrašite se ob besedi in mislite na realnost. Mnogo ljudi ne ve več, kaj je dobro in slabo. Sledijo modi in »primerni misli«, torej preprosto živijo v ovčjem konformizmu. Hkrati pa dobro čutijo, da tisto, kar jim prodajajo kot »to, kar počnejo vsi« ali kot »zadnja moda«, ne ustreza dobro njihovem občutku za človeka. V njihovi zmedi ali obupu jim pogosto manjka samo to, da bi srečali koga, ki **SI UPA**.

Ko pravim nekoga, ki si upa, mislim na običajne moške in žene, ki ponižno živijo človeške kreposti in so pripravljeni pokazati svoje življenjske odločitve. Zakaj vzdržati, kadar je par na koncu? Zakaj naj ima otrok raje enega očeta in mater kot dva očeta in dve materi? Zakaj zavračati, da bi iz otroka naredili predmet, ki je nam na razpolago? Zakaj sprejeti več otrok z vsemi obremenitvami, ki jih prinese številna družina? Zakaj ne odstraniti prizadetih ali ostarelih? Zakaj ne izkoristiti vseh možnosti, da bi si prilagodili račune in ponaredili obračune? In še bi lahko našteval.

Ta etična dimenzija bivanja ni samo skrb za skladnost z judovsko-krščansko moralo, ob kateri nam ni treba zardevati. Predstavlja odločilen korak v možnosti, da nas zadene Kristusov evangelij. Sveti Janez pravi, da je »na svet prišla luč in ljudje so bolj ljubili temo kakor luč, kajti njihova dela so bila hudobna« (Jn 3, 19).

Razumemo, da je klic Janeza Krstnika k spreobrnitvi usmerjen k navadnim in vsak-

danjim sodobnikom v luči velikih kriterijev moralnosti. Samo, da ti kriteriji niso pozabljeni, izgubljeni ali spregledani!

Socialno polje

Splošno znana resnica je, da naša družba trpi zaradi izkrivljenih socialnih vezi. Nedavni dogodki so to dodatno potrdili (Avtor tu misli na vrsto nemirov v Franciji, ki so se začeli v priseljenjskih predmestjih; op. prev). Ne mislimo, da je glavnemu mestu to prihranjeno. Kako razumemo te dogodke? **Ali lahko prispevamo k zdravljenju?**

Zdi se mi, da lahko doprinesemo štiri pozitivne prispevke za razvoj socialnih vezi v aktualni situaciji.

- Po eni strani so naše krščanske skupnosti same etično in kulturno mešane. Pomembno je, da napredujemo v zavesti teh različnosti. Kako lahko damo **zgled resničnega sprejemanja tistih, ki so različni, tudi če niso vsi tujci?** Ali dovolj skrbimo, da damo prostor različnosti izkušenj in razumevanj krščanskega življenja, na drugačen način kot zgolj občasen sprejem eksotičnih posebnosti, ne da bi bilo kaj spremenjeno v naših navadah in naših teorijah? Kaj smo pripravljeni sprejeti od tistih, ki prihajajo od drugje? Ali smo pripravljeni, da nismo več skupnost, ki sprejema tujce, ampak skupnost, ki v živeti edinosti omogoča, da z veseljem sprejemamo razlike in jih zares spoštujemo? Ali zares postavjamo katoliške skupnosti?
- Po drugi strani imamo srečo, da smo dobro nastanjeni v različnih četrtnih mestih. Ali smo odločeni in se pripravljamo, da gremo **prvi drugim naproti** v navadnih sosedskih odnosih in v priložnostih vsakodnevnih srečanj? Ta dejanja niso prav nič spektakularna in so pogosto zelo težka, toda ali ni to prvi korak pristnega truda, da bi prišli v odnos z drugimi, ko se skupaj soočimo z običajnimi bivanjskimi vprašanji?

- Moramo se še vprašati, ali so kristjani dovolj **navzoči v odgovornostih skupnega življenja**: v raznih zvezah najemnikov, starševskih združenjih, mestnih svetih, občinskih svetih itd.?
- Končno se moramo vprašati o prispevku kristjanov v solidarnostnih organizacijah. Kristjani so zelo velikodušni. Imamo zelo dobre nacionalne in mednarodne organizacije z resnično učinkovitostjo. Zagotovo bi lahko izboljšali njihovo usidranost in njihovo koordinacijo v različnih lokalnih skupnostih. Kje smo z uresničevanjem in razvojem **lokalnih solidarnostnih ekip?**

Družinsko polje

Družina je danes kraj velike preizkušnje. V mnogih primerih je kraj trpljenja in včasih celo nasilja. Razvoj socialnega nasilja nas usmerja, da preverimo, koliko je družinska izkušnja hkrati kraj za učenje kolektivnega življenja in instanca za nenadomestljivo regulacijo v vzgoji mladih za socialno življenje. Ne moremo se zadovoljiti s tem, da predlagamo model družine, kot da bi bili postavljeni hranilci za njen uspeh, ne da bi se na vseh nivojih zavezali za dolgoročno delo za razvoj boljših pogojev za družinsko življenje.

Veliko smo in še delamo za pripravo na zakon in podporo resni zavezanosti zakoncev. Vemo, da to ne zadostuje. Družine je potrebno tudi spremljati v njihovi avanturi in v preizkušnjah. Tudi tukaj ni bistvo v novih kompliciranih organizacijah, ampak v pozorni prisotnosti v okolju. **Ali skrbimo za to, da zagotovimo zakoncem in staršem možnost, da lahko delijo svoje izkušnje, da govorijo o svojih težavah in da najdejo sogovornike, ki so pozorni in na razpolago?**

Mnogo župnij ima v svojih vrstah mlade družine, več kot na splošno mislimo. Kako jim pomagamo v njihovih vzgojnih odgovornostih? Kako jih spodbujamo, da vstopijo v reden stik z drugimi družinami njihove ge-

neracije? Kako poskušamo deliti darove, ki smo jih prejeli na tem področju?

Polje mladih

To je široko polje, od otroštva do vstopa v poklicno življenje in ustanovitve nove družine. Prioritete so različne odvisno od kraja in sociološke strukture župnije. Tukaj želim dati le splošno smernico, ki jo je treba prilagajati posameznim primerom.

Velikokrat lahko zaznamo, da ima naša družba posebno težavo s svojo mladino oziroma mladost čuti celo kot grožnjo. Po drugi strani se daje zelo velik poudarek čustvenim vezem med starši in otroki, ki velikokrat ni realističen in ne prinaša dobrih vzgojnih rezultatov. Vemo, da mladostnik najprej potrebuje zaupanje, da bi lahko našel svoje mesto v družbi. Razumno zaupanje je najboljši

vodnik napredka in torej osnovna drža vzgoje. **Kako živimo to zaupanje do mladih?**

Vprašati se moramo, kakšna je lestvica vrednot, ki jih predstavlja naša družba. **Kakšen ideal življenja se naši mladini ponuja**, ko nas vidijo, kako živimo, slišijo, kako govorimo, tehtajo naše odločitve, gledajo naše »reality-show-e«? Kakšen občutek za človeka, ko se kaznuje izguba psa, ne pa izguba človeškega fetusa? Čemu podeljujemo prvo mesto? Kako obravnavamo te odločitve?

Kristusov evangelij nam daje pozitivno gledanje na človeško bivanje. Upanje z možnostjo, da spremenimo svet z ljubeznijo, lahko nagovori in mobilizira mlade, ko jim omogoča, da vidijo prihodnost kot obljubo in ne kot prekletstvo. Cerkev razpolaga s stoletno pedagoško izkušnjo, ki prebujata in opogumlja osebno svobodo. Ne pustimo, da se izgubi!

Helena Valentin: **Mačehe (detajl)**, 1999, tempera na papirju, 50 x 70 cm.

Ne bom dodajal drugih polj za udejanjanje misijona. Kot vedno naštevane povzroča razočaranje vsem tistim, ki so prepričani, da so njihove dejavnosti najbolj pomembne. Naj vedo, da jih ne odklanjam. Toda načelo prioritete je izbiranje. **In izbrati vse je ne izbrati ničesar.**

5. Uresničevanje klica

Vse to je lepo in dobro, boste rekli, toda kako naj se lotimo dela? Že za to, kar počnemo, ne najdemo dovolj potrebnih oseb. Kako bomo lahko poklicali še druge? Na kratko vam bom predlagal dve stvari:

- Da bi našli ljudi, sposobne odgovoriti na nek klic, jih je potrebno pripraviti in ta priprava gre preko vlaganja v izobraževanje. Mnogim kristjanom ne manjka radodarnosti, toda ne čutijo se pripravljene na odgovornosti, ki so jim predlagane. Formacija na vseh nivojih je zato absolutna nujnost. Začenja se z osnovnimi izobraževanji v vsaki skupnosti. Mora se nadaljevati z bolj temeljnimi izobraževanji na škofijskem nivoju.
- Toda formacija ne zadostuje. Potrebno je še povedati, k čemu kličemo. Brez dvoma je nastopil trenutek, da pregledamo naše delo. Če vedno iščemo ljudi za neskončno ponavljanje vsega, kar obstaja, ne da bi si jasno postavili vprašanje prioritete v naših dejavnostih in njihove prilagoditve situacijam, v katerih živimo, so cilji gotovo nedoločljivi in nespodbudni. Prva stvar, ki jo moramo storiti, je, da se povprašamo po teh prioritetah in da zares pridružimo kar največ kristjanov tem razmislekom in odločitvam, ki iz njih izhajajo.

Pastoralni obiski bi morali imeti en sam cilj: župniji ni potrebno dokazovati, koliko najrazličnejših dejavnosti in uslug opravlja, ampak bi morala odgovoriti na vprašanje:

Kakšni so misijonarski cilji župnije?

Kje, kdaj, kako in s kom so misijonarske pobude razpravljane in definirane? Kako so

določene in postavljene v prakso prioritete? Kako so poklicani ljudje, da se formirajo za njihovo uresničitev?

Evharistija je kraj, iz katerega izvira vse življenje naše Cerkve in h kateremu se stekajo vse naše misijonarske dejavnosti. Posebej to velja za nedeljske maše, ki nimajo za cilj, da se množijo v neskončnost, ampak morajo, nasprotno, čim bolj združiti župnijsko skupnost, da v njej najde svojo identiteto. Vsako nedeljo, ko grem od župnije do župnije, ugotavljam, kako so maše skrbno pripravljene in goreče doživete. Včasih jih podaljša čas srečanja, kjer se razvijajo odnosi med tistimi, ki so delili isti kruh, ki je Kristusovo telo. So najlepše znamenje naše že živete bratskosti in tiste, ki jo moramo izgraditi. So tudi živo ognjišče našega misijonarskega poleta, kjer zares postajamo »sol zemlje« in »luč sveta«.

Naša osrednja motivacija je Kristusovo žrtvovanje za življenje sveta. On nas priganja, da se ne zapremo v svoje duhovno udobje, ampak odpremo naše cerkve, da bi vanje sprejeli vsakega človeka, ki išče Boga. On nas priganja, da gremo naproti našim bratom in delimo z njimi kruh, ki nam je bil dan v izobilju. Ne omejimo božje velikodušnosti s svojo plašnostjo ali pretiranim spoštovanjem ustaljenih pravil.

»Kdor je zares srečal Kristusa, tega ne more obdržati zase, mora ga oznanjati.« (Janez Pavel II).

* Objavljamo skrajšan nagovor pariškega nadškofa msgr. Andre Vingt-Trois-ja na škofijskem srečanju v cerkvi Notre Dame v Parizu 3. decembra 2005. Msgr. Vingt-Trois v tem nagovoru postavlja smernice za nadškofijo v svojem mandatu. Razmišlja o tem, kako naj bo cerkev bolj misijonsko usmerjena in kako naj se od "rednih" služb za zveste kristjane usmeri tudi k tistim, ki so se od nje že oddaljili, in k neverujočim. Kot pomemben dogodek v Parizu, ki bi lahko pomenil začetek takšnega delovanja pariške cerkve, šteje "Mednarodni kongres za evangelizacijo" v letu 2004 - to je bil velik mestni misijon, ki je poskušal zajeti čimveč različnih prebivalcev in plasti življenja.